

ת"פ 57429/11 - יעקב יוסף, עובדיה יוסף חברה לבניין והשעות (90) בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בננתניה

ת"פ 14-11-57429 מדינת ישראל נ' יוסף ואח'

בפני כבוד השופטת גלית ציגלר

1. יעקב יוסף

2. עובדיה יוסף חברה לבניין והשעות (90) בע"מ

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

החלטה

בקשה לזכוי הנאשמים מחמת שאין להшиб לאשמה

1. כתוב האישום מייחס לנאים - חברה לעבודות בנייה ומנהל העבודה באתר הבניה שלה - עבירה של גרימת חבלה ברשותם לפי סעיף 341 לחוק העונשין תשל"ז-1977, בעקבות אירוע מיום 14.8.11, בו נפל עובד מפיגום שהוא מותקן באתר בנייה של החברה, ברחוב ויצמן בננתניה.

2. בתום פרשת התביעה, טענו הנאשמים ש"אין להшиб לאשמה" (ולחילופין ביקשו לבטל את כתוב האישום) במספר נימוקים, ובهم שהמאשימה לא הוכחה, ولو לכואורה, רשלנות מצד הנאשמים, שגורמי החקירה השמידו חומר ראיות חיוני, שהמאשימה פעלła בשינוי רב בהגשת כתוב האישום, ואף נקטה באכיפה ברורנית כשבחרה שלא להעמיד לדין את קבלן הפיגום ואת מעסיקו של הנפגע.

עוד טענו הנאשמים, כי בחינת הגרסאות של עדי התביעה מעלה כי אין אחידות ואין מבססות אפשרות סבירה אחת, לפיה נפל הנפגע מהפיגום בשל הנסיבות המתקיינה ממקום עקב העדר פין אבטחה, כשמעדותם של חוקרי המשטרה הסתבר גם שהחקירה נוהלה ברשותם, וצירופם של כל אלו מוביל למסקנה שאין תשתיות ראייתית המבוססת את אשמתם הלאורית של הנאשמים ויש לזכותם.

3. המאשימה הגיבה לבקשתם, וטענה כי הציגה די ראיות להוכחת כתוב האישום, ובין היתר הפעטה לעדות הנפגע ולעדות יעקב פיקليس, המפקח החוקר מטעם משרד העבודה, וכן לחומר החקירה שהוצע, אשר כולל בין היתר, את הודעות הנאשם במשטרתו. המאשימה הוסיף שאין ממש בטענה שחקירת התאונת הייתה רשלנית, ומכל מקום, אין במחדר זה לבחון כדי להביא לזכויים של הנאשמים, במיוחד כאשר יש די ראיות המוכיחות את האישום כנדרש, וכן טענה שלא הייתה במקורה זה אכיפה ברורנית - משום שאין משמעות לשאלת האם הנפגע הועסק על ידי קבלן שונה זה או אחר, שכן **הנאשם כמנהל העבודה** באתר היה אחראי לבטיחות **כל העובדים** בمكان - ומכל הנימוקים הללו ביקשה לדוחות את הבקשה על

כל טעמיה.

.4. ניתנה לנאים זכות תשובה, והם חזרו וחידדו את טענותיהם באשר לסתירות מהותיות המצוית בගירושות העדים, לדלות הראיות לחקירה הרשנית שנותלה, ולהגשה כתוב אישום אף כנגד הנאים, כשלפעתם כל אלו אינם יכולים להוליך להרשעה בפלילים.

.5. יוער, כי בקשה לביטול כתוב האישום מחמת הגנה מן הצדק מטעמים של שיהוי, וחוסר ראייתי, הועלתה על ידי הנאים מיד לאחר עדותם של עד התביעה הראשון, המפקח יעקב פיקליס, והוא נדחתה לאחר שנקבע כי השינוי בהליך לא היה משמעותי ולא השפיע על הגנת הנאים, וכי הטענות ביחס לחוסר הראייתי מחייבת בדינה של מלוא התשתית הראייתית שבידי התביעה, ושאין בעדות המומחה כדי לבסס מחדל חמור או התנהלות נפסדת במידה כזו המצדיקה ביטול כתוב האישום (ראה החלטה מיום 12.9.16).

לאור האמור בהחלטה לעיל, לא מצאתי כי יש להידרש שוב לטענת השינוי או לטענה בדבר השמדת ראיות הקשורות בחקירה האירוע על ידי המפקח פיקליס (בשלב זה של ההליך), אלא לבדוק התשתית הראייתית הנוספת שהובאה, יותר הטענות שהוצעו ע"י הנאים.

.6. במסגרת פרשת התביעה, ובנוסף למפקח פיקליס, העידו גם עדי תביעה נוספים: הנפגע- מעואה פאתחי אלחאג' عبدالלה, אחיו של הנאשם - אורי יוסף, קבלנים שעבדו באתר הבניה - משה אסולין יניב מלכה, וחוקרי המשטרה ששון לוי, עיאדת פורסאן, פאדל עצמה ודורון ברזלי.

cidou, טענת אין להшиб לאשמה מצביעה על כך שהتبיעה לא הצליחה להוכיח, אף לא לכוארה, את האשמה המיוחסת לנאים בכתב האישום. המשמעות המעשית היא כי אין בריאות התביעה - אפילו אם ניתן בהן אמון אבסולוטי וווענק להן מלאה המשקל הראייתי - כדי לבסס הרשעה בדיון.

ע"פ הפסיקה, בשלב זה בו הסתיימה פרשת התביעה, די בקיומה של מערכת ראיות ראשונית, בסיסית ואף דלה, להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאים, על מנת להעביר אליהם את נטל הבאת הראיות, ואין צורך להדרש לשיקולי מהימנות או למסקלן של הראיות. עוד נקבע, כי אף אם נמצא שבפרשת התביעה קיימות ראיות מחייבות ואף סותרות את כלל הראיות, או ראיות היפותולוגיות לטובת הנאשם, אין בכך כדי לאבד את המשקל הלכאי של הראיות המפלילות הנדרש בעת הזו.

(ראה: ספרו של יעקב קדמי "על סדר הדין בפלילים", חלק שני, כרך א', עמודים 1444 - 1455 (2009), והפסיקה המאזכרת שם, לרבות ע"פ 28/49 חסין סعيد זרקה נ' היעם"ש, פ"ד (1) 504; ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כהлон ואח', פ"ד לב(1) 170 179-180 (1950)).

.7. כאמור, כתב האישום מייחס לנאים עבירה על סעיף 341 הקובע:

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - או. Verdicts.co.il

"העשה מעשה שלא כדין, או נמנע מעשות מעשה שחוובתו לעשו, והמעשה או המחדל אינם מן המפורטים בסעיפים 338 עד 340, ונגרמה בהם חבלה לאדם, דין - מאסר שנה", וכן בפרט הרשנות המיחסים לנאים בהמנעות מלבצע את הפעולות הדרשות לצורך בדיקת תקיןות הפיגום והפיקוח על העובדים באתר הבניה, עפ"י תקנות הבטיחות בעבודה (ראה סעיף 12 לכתב האישום). מכאן, ועפ"פ הפסיכיקה כמבואר, יש לבחון האם אכן אין בריאות שהוצגו - בהנחה שייתן להן מלא המשקל - כדי לבסס אפשרות להרשותה.

.8. לאחר שבנתתי את הריאות לצורך השלב הנוכחי של ההליך, לא מצאתי שיש להיעתר לבקשה מהטעמים שיפורטו;

א. על פי דוח החקירה של המפקח מטעם משרד העבודה (והכלכלה), יעקב פיקליס, הוא הגיע למקום התרחשות ביום האירוע ומצא שהפיגום ממנו נפל הנפגע "נראה במצב לקוי ובינוי בצוואה שאינה מקיימת את **תקנות הבטיחות בעבודה**", בשעה שהוא לא חזק כלל בחזוקים, לא נקשר למבנה שנדרש ולא הותקנו בו סולמות גישה ופינימם המונעים את השחרורותם של אזני היד מהמקום (ראה סעיף 7.5.5 לדוח המפקח, ת/3).

המפקח נחקר על הדוח, התיחס לתקנות הבטיחות הרלוונטיות בעניין תקיןות הפיגומים, לאחוריות המוטלת על מנהל העבודה באתר לדאוג לבטיחות של כל העובדים במקום, חזר על מסקنته כי "אנו רואים את **פתיחה המעקה כגורם התאונת**", והוסיף שהדרת הדרכת העובדים במקום ביחס לבטיחות בעבודה תרמה להתרחשות התאונה (עמודים 13-16 ו-22).

בבקשר זה, אף אם אין כי נפלו כשלים באופן ניהול החקירה של המפקח או בדרך בה תיעד את החומר ששימש כבסיס לעירication דוח החקירה, הרי שאין זה המקום לקבוע את משקלו של הדוח או את מהימנותו של המפקח, ובכל הקשור למצאים ולמסקנות שפורטו על ידו הרי שבשלב הנוכחי הדוח זוכה למלא המשקל הראיתי, מכזה שמדובר לא נסתוריו ויש בו לבסס באופן לכוארי את רשלנותם של הנאים בجرائم החבלה לנפגע.

ב. לדוח ולעדות המפקח מצטרפת עדות הנפגע עצמו, אשר מסר שהנפילה ארעה לאחר שנשען על מעקה הפיגום "**שהיה רופף... לא היה כ'כ יציב**", אז המעקה נתק ממקומו והוא נפל מטה אל רצפת הבטון באתר (ראה עמודים 54, 62-63).

ג. הודיעות הנאשם במשפטה מבססת את היותו מנהל העבודה במקום; כי ביום האירוע הנפגע נפל בתוך האתר אל רצפת הבטון; כי הוא לא הדריך את הנפגע בעניין עבודה בגובה; כי היה אחראי על בדיקת תקיןות הפיגום, אולם לא תיעד את הבדיקה שערך לצורך כך - ואלה מחזקים את הבסיס הלכאורי לקיומה של רשלנות מצד הנאשם במנהיג האתר (ת/2, ת/10, ת/13).

ויתר מכך, הנאשם הודה בחקירתו כי הוא היה האחראי לבטיחות של כל העובדים באתר, ו邏ically אין

ממש בטענה בדבר אכיפה בררנית.

9. שאלתם הם פני הדברים, הרי שלצורך השלב הנוכחי של ההליך - ואף אם אין כי קיימות סתיות ואי התאמות בגרסאות של עדדים שונים, או שקיימים מחדלי חקירה כאלה ואחרים - עדין נמצאה תשתיית ראייתית המבוססת באופן לכוארי את הרשות המוחשית לנאים, אשר גרמה לפיצועו של הנפגע, ועל כן אין זה המקירה בו יש לקבוע שאין להשייב אשמה, ויהיה על הנאים להתכבד ולהשייב עליה כנדיש.
10. סוף דבר, הבקשה לזכוי מחתמת "אין להשייב לאשמה" - נדחתת.

ניתנה היום, כ"א טבת תשע"ז, 19 ינואר 2017, בהעדן הצדדים
המצירות תמציא ההחלטה בדואר.